

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

YALNIZ DEĞİLSİN

Çeviren
Zehra Uzun

Greer:
Beni duvarlarımı yıkmam için
daima cesaretlendiren Robert'a

Sarah:
Ben, Tammi ve Billy'ye

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

SHAY

*Sayılar asla yalan söylemez. İstatistikler, grafikler, yüzdeler;
onların gizli niyeti ya da belirsiz anlamları yoktur. Has ve
doğrudurlar. Ancak ve ancak insanlar müdahil olduklarında,
onları evirip çevirip değiştirdiklerinde yalancı olurlar.*

—Veri Defteri, 1. sayfa

Sehpanın üzerindeki iki şarap kadehi romantik geçen gecenin kanıtıydı. Kadehleri suya tutup diplerindeki yakut rengi lekeleri temizledim. Kahve demlenirken, on sekiz ay önce Murry Hill'deki evine taşındığımda Sean'ın beni tanıştırdığı koyu kavrulmuş çekirdeklerin aroması mutfağı buram buram dolduruyordu.

Anahtar sesi duyunca kapıya baktım; az sonra Sean eve girdi ve parmak arası terliklerini çıkardı. Mutlu olduğu zamanlarda yaptığı gibi bir şarkı mırıldanıyordu. Son zamanlarda sık sık yapıyordu bunu.

"Selam," dedim, Sean en üstünde bir buket mor lalenin göründüğü Whole Foods alışveriş poşetini tezgâhın üzerine koyarken. "Erkencisin."

Kızıl gür saçlarının arkası kalkmıştı; uzanıp parmaklarımı o tutamın içinden geçirme arzumu bastırdım.

"Gidip kahvaltılık bir şeyler alayım dedim." Poşetten yumurta, kruvasan ve çilek çıkardı.

Ben kahve demliğine uzanırken Sean'ın yatak odasının kapısı açıldı.

Kız arkadaşı, yani Jody, mutfağa girerken Sean hızlıca laleleri aldı.

“Günaydın,” dedi Jody gerinerek. Üzerinde Sean’ın kapüşon-lusu ve onun neredeyse tamamen altında kalan baksırı vardı. Kı-vırcık saçlarını atkuyruğu yapmıştı, ayak tırnakları uçuk pembe ojeliydi.

Sean çiçekleri uzatıp onu öptü. Hemen arkamı döndüm ve oyalanmak için buzdolabından badem sütünü alarak termos bardağıma doldurdum.

“Size afiyet olsun,” dedim. “Benim halletmem gereken bazı işler var.”

“Pazar pazar?” Jody küçük, ucu kalkık burnunu kırıştırdı.

“Özgeçmişimi düzenlemem lazım. Yarın bir mülakata gire-ceğim.”

Kapının yanındaki oturaklı ayakkabılığın üzerinde duran ve içinde dizüstü bilgisayarımın olduğu bez çantamı aldım. Ayak-kabılığın altında, Sean’ın az önce çıkardığı parmak arası terlik-leri Jody’nin sandaletleriyle yan yana duruyordu. Ayağımla ara-larını açtım.

Sonra merdivenden inip dışarıya, daha bu saatte bunaltmaya başlayan ağustos sıcaklığına çıktım.

Tam köşeyi dönecekken termosumu evde unuttuğumu fark ettim. Eve geri dönmektense kendime buzlu latte ısmarlamaya karar verdim. Son zamanlarda evde olabildiğince az vakit geçir-meye çalışıyordum.

Çünkü sayılar asla yalan söylemezdi. Ve iki artı bir... çok faz-laydı.

Starbucks’ın ağır cam kapısını açtığım anda içerisinin ne kadar kalabalık olduğunu fark ettim. Gerçi şaşılacak bir şey değildi: Amerikalı yetişkinlerin yüzde yetmiş sekizi her gün kahve içi-yordu, buna ek olarak düzenli kahve içen kadınların sayısı er-keklerinkinden bir tık daha yüksekti. Dahası New York, ülkenin en çok kahve tüketen dördüncü şehriydi.

Elimde değildi; ben dünyaya istatistiksel gözlerle bakıyordum. Bunun tek sebebi, şirketlerin sattıkları ürünler hakkında karar-

lar vermesine yardımcı olacak veri analizleri yapan bir piyasa araştırmacısı olmam değildi. Çocukluğumdan beri böyleydim. On bir yaşında diğer çocuklar günlük tutarken ben veri defteri tutardım.

Vay canına, son gelmenden bu yana tam beş kilo almışsın, demişti doktorum ortaokula başlayacağım yaz streptokok boğaz enfeksiyonu testi yaptırmaya gittiğimde.

Shay, sınıfın en uzununu sensin; arka sıraya geçer misin? demişti öğretmenim beşinci sınıfta sınıf fotoğrafı çektilirken.

İkisi de kötü niyetle söylememişti ama sık sık duyduğum başka yorumlarla birlikte bu yorumlar, sayıların, insanların bizi nasıl gördüğünü etkilediğini anlamamı sağlamıştı.

Eskiden boyumu, kilomu ve maçlarda attığım gol sayısını yazardım. Kumbaramdaki bozuklukların kategorileri, her ay okuduğum kütüphane kitaplarının sayısı, *American Idol*'ın oy sıralaması, ABD'nin Olimpiyat Oyunları'nda kaç altın, gümüş ve bronz madalya kazandığı gibi başka veriler de topluyordum. Son zamanlarda bedenimi olduğu gibi kabullenmeye başlamıştım –odak noktamı sağlığıma ve kuvvetime çevirmiştim– ve artık tartıda yazanı değil, on bin metre koşularımın süresini ve kaldırabildiğim ağırlıkların kilosunu kaydediyordum.

Kafede etrafa bakındım. Kadının biri, dizüstü bilgisayarının üzerine kapaklanmış tıkr tıkr yazıyordu. Yan yana oturan bir çift vardı, kızın bacağı erkeğin bacağının üzerindeydi ve kucaklarında da *New York Times* açıktı. Birbirinin aynı Yankees şapkası takan bir baba oğul kasanın önünde siparişlerinin hazırlanmasını bekliyorlardı.

Son zamanlarda istatistikler bana karşı gibiydi: Otuz bir yaşındaydım ama hayatımda kimse yoktu. Önceki ay patronum beni ofisine çağırdığında terfi alacağımı sanmıştım, oysa işime son verildiğini söylemişti. Sanki bir girdaba yakanmış gibiydim, gitgide dibe çekiliyordum.

O girdaptan çıkmak için var gücümle çabalıyordum.

Önce iş bulmalıydım. Sonra belki bir çöpçatanlık sitesine üye

olurdum. Hayatımda, bir zamanlar Sean'ın doldurduğu bir boşluk vardı. O Jody'yle tanışmadan önce haftada en az bir kez Çin yemeği söyleyip Netflix maratonu yapardık. Anahtarlarını koyduğu yeri unutmak gibi bir huyu vardı; "Shay?" diye seslenmesinden yine unuttuğunu, bulmasına yardımcı olmamı istediğini hemen anlardım. O, Fred adını koyduğumuz bitkimizi sulardı, ben de postaları içeri alırdım.

Üniversiteden beri beraber olduğum erkek arkadaşımın ayrıldıktan sonra ciddi anlamda hoşlandığım ilk erkek Sean'dı. Aylar önce ona âşık olmaya başlamıştım. Hislerimin karşılıklı olduğunu sanıyordum.

Barista lattemi tezgâhın üstüne bırakınca bardağı alıp kalabalığın arasında kendime yol açarak kafeden çıktım.

Saat daha dokuzu birkaç dakika geçmesine rağmen hava ağır ve bunaltıcıydı; 33. Cadde'de metro istasyonuna yürürken sıcaktan boğulacak gibi hissediyordum. Saçlarım terden ensemeye yapışmaya başlayınca durup çantamdan lastiğimi çıkardım ve saçlarımı topladım.

Bu basit işlem bana yirmi iki saniyeye mal oldu.

Kirli merdivenlerden tünele inerken saniyelerle kaçırduğım trenin istasyondan hızla uzaklaştığını gördüm. O trenden inen birkaç kişi karşı taraftaki merdivenden yukarı çıkıyordu. Perona indiğimde, treninin arkasında bıraktığı rüzgârın son kırıntıları üzerime vurdu. Tepemde yanıp sönen bir floresan lambası vardı, çöp kutusu ağzına kadar dolmuş taşıyordu. Benden başka istasyonda bekleyen bir kişi daha vardı, aşağı yukarı on metre ötede duruyordu.

Neden az önce giden trene binmemişti?

Biri içinizi huzursuz ediyorsa muhakkak bir sebebi vardır. Normalde, pazar sabahı ıssız bir metro istasyonunda bekleyen keçi sakallı ve sırt çantalı bir adamdan korkmazdım.

Ama adamın bana bakışları korkmama neden oldu.

Ani herhangi bir hareketine karşı uyanık olmak için onu gözüyle izlerken düşündüm: Merdiven tam arkamdaydı. Bana za-

rar vermek istiyorsa koşarak merdivenden yukarı çıkabilirdim. Ama turnikeler beni yavaşlatırdı.

Başka kaçış yolu göremiyordum.

Adam kendinden emin bir tavırla benim bulunduğum tarafa doğru ağır bir adım attı.

İstasyona başka birilerinin daha gelmesini ümit ederek hızlıca arkama baktım.

İşte o zaman aslında yalnız olmadığımızı gördüm. Beyaz puantiyeli yeşil elbise giyen bir kadın peronun daha ilerisinde, adamın karşı istikametinde bekliyordu. Geniş kolonun gölgesinde kalmıştı.

Göz ucuyla adama bakmaya devam ederek kadının yanına yaklaştım. Ama adamın tek yaptığı merdivene doğru yürümeye devam etmek ve oradan çıkıp gitmek oldu. Aşırı tepki verdiğim için kendime kızdım; adam, bir keresinde benim de yaptığım gibi şehir dışı peronuna gireceğim derken yanlışlıkla şehir merkezi peronuna girmiş olmalıydı. Demek ki başından beri bana değil çıkışa bakıyordu.

Yavaşça soluk verdikten sonra başımı kaldırıp yeşil renkli LED ekrana baktım. Sonraki trenin gelmesine iki dakika kalmıştı. Perona birkaç kişi daha girdi.

Derken yaklaşmakta olan trenin tekerlerinin belli belirsiz tırtısı kulağıma çalındı; günlük hayatımın bilindik müziği idi bu. Onu duyunca kendimi güvende hissettim.

Kadın bana doğru baktığında benimle aynı boylarda –bir yetmiş yedi– ve yaşlarda olduğunu fark ettim ama onun saçları benimkinden daha kısaydı ve daha açık tonlardaydı. Yüzü sevecendi; kaybolsam yol soracağım tipte bir insandı.

Gözlerimi onun gözlerinden çekip yere baktım. Peronun mat beton zemininde parıldayan bir şey vardı. Bir takıydı. Başta bileklik sandım ama yere eğilip elime aldığımda ucunda güneş olan altın bir zincir olduğunu gördüm.

Acaba kadın mı düşürmüştü? Tam ona soracağım sırada trenin gürültüsü yükseliverdi.

Kadın peronun ucuna yaklaştı.

Kafamın içindeki bir ses, *Fazla Yaklaştı!* diye bağırdı.

O anda kadının oraya trene binmeye gelmediğini anladım.

Elimi kadına doğru uzatarak bir şey bağırdım –ya “Dur!” dedim ya da “Yapma!”– ama çok geçti.

Göz göze geldik. Tren tünelin ağzında belirdi. Ve kadın atladı.

Kısacık bir an için bir dansçı misali kolları yukarıda öylece donmuş, havada asılı kalmıştı sanki.

Tren hızla ilerlerken rayların üzerinde dönen tekerlerin tiz çılgınlığını ilk kez o kadar yüksek duyuyordum.

Midem bulandı, eğilip kustum. Beynim az önce yaşanan dehşeti algılamaya çalışırken bedenim o dehşete tepki olarak kontROLSÜZCE sarsılıyordu.

Biri, “Ambulans çağırın!” diye bağırp duruyordu.

Tren durdu. Kendimi zorlayarak baktım. Kadından geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Biraz önce hayattaydı, sonra bir anda silinip gitmişti. Sendeleyle sendeleyle yürüyerek kendimi duvarın dibindeki banklardan birine attım.

Sonrasında –donuk suratlı bir dedektife ifade verdikten sonra olay yeri şeridinin yanından caddeye çıkıp yedi blok ötedeki evime doğru yürürken– kadının atlamadan hemen önceki bakışları gözümün önünden gitmedi. O bakışlarda gördüğüm şey çaresizlik, korku ya da kararlılık değildi.

Bakışları bomboştu.

İKİNCİ BÖLÜM

Cassandra & JANE

Amanda Evinger yirmi dokuz yaşındaydı. Bekârdı. Çocuğu yoktu. Murray Hill'de, Grand Central İstasyonu'na pek de uzak olmayan bir stüdyo dairede tek başına otururdu. Şehir Hastanesi'nde acil servis hemşiresi olarak çalışırdı, bu öylesine yorucu ve hızlı olunması gereken bir işti ki meslektaşlarıyla yakın ilişkiler kurmasına olanak vermemişti.

Amanda en uygun adaydı ama kendini bir metronun önüne atmıştı.

Amanda'nın ölümünden iki gece sonra Cassandra ve Jane Moore, Cassandra'nın Tribeca'daki apartman dairesinde kanepede oturmuş bir dizüstü bilgisayara bakıyorlardı.

Oturma odasının temiz mobilyaları güvercin grisi ve krem renklerinde olup renkli birkaç yastıkla zenginleştirilmişti. Yerden tavana pencereler sayesinde bolca ışık almasının yanı sıra Hudson Nehri'nin geniş manzarası ayaklarının altındaydı.

Burası iki sakinine yaraşır şık ve zarif bir daireydi.

Otuz iki yaşındaki Cassandra, Jane'den iki yaş büyüktü. İki kadının –uzun, parlak siyah saçları, altın benekli kahverengi gözleri ve süt beyazı tenleriyle– kardeş oldukları ilk bakışta belli oluyordu. Bununla beraber, Cassandra'nın vücudu biçimli kaslardan oluşurken tiz ve tatlı sesli Jane daha yumuşak, daha kıvrımlı hatları olan biriydi.

Cassandra potansiyel fotoğrafları kaydırarak ilerlerken Jane kaş çatıyordu. Amanda'nın onlardaki tüm fotoğrafları yeniydi, son birkaç ayda çekilmişlerdi: Prospect Parkı'nda bir örtünün üze-

rinde bağdaş kurmuş otururken, Jane'nin doğum günü partisinde margaritasıyla kadeh kaldırırken, meme kanseri araştırmalarına bağış toplamak için düzenlenen yürüyüşte bitiş çizgisini geçerken.

Fotoğrafların çoğunda yanında aynı altı gülümseyen kadın vardı; bu, Moore kardeşlerin sistemli olarak yan yana getirdiği gruptu. Kadınların her birinin meslekleri ve sosyal çevreleri birbirinden farklıydı ama bunlardan çok daha mühim ve gizli ortak nitelikleri vardı.

"Bize Amanda'nın tek olduğu bir fotoğraf lazım," dedi Jane.

"Bir dakika." Cassandra, Amanda'nın, kucağında Calico cinsi bir kediyle yakındaki bir pencereden içeriye dolan günışığının altında oturduğu fotoğrafını açtı.

Jane eğilerek yakından baktıktan sonra başıyla onayladı. "Bu iyi. Biraz kıvrıktık mı kimse nerede çekildiğini anlamaz."

Kardeşler sessizlik içinde Amanda'nın fotoğrafına baktılar. Amanda, daha birkaç hafta önce oturdukları kanepenin bitişindeki gri koltukta kıvrılıyordu, zaten her gelişinde oraya kıvrılırdı. O gün ayakkabılarını çıkarıp uzun bacaklarını koltuğun kolçağından sarkıtarak dört saatlik hummalı bir çabayla hayata döndürmeyi başardıkları vur-kaç mağduru yaşlı adamdan bahsetmişti. *Bugün kızı gelip bize ev yapımı kurabiye getirdi, giderken de çok tatlı bir kart bıraktı!* demişti her zamanki neşesiyle. *İşte böyle zamanlarda işimi çok seviyorum.*

Amanda'nın öldüğüne inanamadıkları gibi hayatına öylesine vahşice bir yolla son vermeyi seçmesine de inanamıyorlardı.

Sonunda Cassandra, "Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," dedi.

Jane, "Belli ki Amanda'yı düşündüğümüz kadar iyi tanııyormuşuz," diye yanıtladı.

Amanda'nın intiharı, kız kardeşlerin yanıt bulmak için can-hıraş çabaladığı birtakım sorular doğurmuştu: Ölmeden önceki son günlerinde nerelere gitmişti? Kimlerle görüşmüştü? Arkasında herhangi bir iz bırakmış mıydı; mesela her şeyi açıklayan bir mektup?

Hiç vakit kaybetmeden yedek anahtarı kullanarak Amanda'nın evine girip bütün evi didik didik aramışlardı. Amanda'nın dizüstü bilgisayarını alıp gruplarındaki harekât güvenliği uzmanı kadından parolayı kırmasını istemişlerdi. Kadın sözlük saldırısı yöntemini kullanarak binlerce olası parola arasında denemeler yapıp sonunda Amanda'ninkini bulmuştu. Daha sonra kardeşler Amanda'nın yazışmalarını incelemişlerdi. Telefonu metroda paramparça olduğundan ne yazık ki onu inceleyememişlerdi.

Amanda'nın oturduğu daire iki saat içinde gözlem altına alınmıştı. Oraya gelen ilk kişi, yani Amanda'nın Delaware'den trenle gelen annesi, Amanda'nın yasını tutan arkadaşlarından biri tarafından çaya davet edilmişti. Amanda'nın annesi mekânı bir barla değiştirip orada iki saatten fazla kalmasına, o süre zarfında dört kadeh beyaz şarap içmesine rağmen o buluşmadan dişe dokunur bir bilgi çıkmamıştı.

Perşembe akşamı Midtown'da özel bir kulüpte düzenlenecek olan anma töreni tedbir amaçlıydı. Bu sade, dini olmayan töreni düzenlemek Cassandra'nın fikriydi. Amanda'yı uzaktan ya da yakından tanıyan herkes muhtemelen gelecekti.

Artık Amanda'nın kişiler listesine erişimi olan kardeşler, kadının son altı ayda görüştüğü herkesi çağıracaktı.

Cassandra'yla Jane ayrıca Amanda'nın oturduğu binanın giriş kapısına, Şehir Hastanesi'ndeki hemşire odasının kapısına ve Amanda'nın gittiği spor salonunun soyunma odasının kapısına basılı davetiyeler asmayı planlıyorlardı.

Anma töreninde ziyaretçi defteri kullanarak Amanda'nın yasını tutanların isimlerini toplayacaklardı.

Jane, "Atlatacağız, değil mi?" diye sordu Cassandra'ya. İki kardeş de yorgunluktan bitap düşmüştü; gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş, üstüne üstlük Cassandra zaten çıkık olan elmacikkemiklerini daha da belirginleştirecek kadar kilo vermişti.

"Her zaman olduğu gibi," dedi.

"Ben gidip bize birer kadeh şarap doldurayım." Jane kalkarken Cassandra'nın omzunu sıktı.

Cassandra ona başıyla teşekkür ettikten sonra Amanda'nın fotoğrafını ekranındaki anma töreni duyurusunun şablonuna yerleştirdi. Duyuruda yazan her kelimeyi ezbere bilmesine rağmen son bir kez daha okuyarak üzerinden geçti.

Yeterli olacak mı acaba? diye düşünerek yazdır tuşuna bastı.

Amanda ölümünden önceki günlerde birilerine –*herhangi birine*– söylememesi gereken bir şey söylediye o kişi kendini anma törenine katılmaya mecbur hisseder miydi?

Kardeşler, uzun tartışmalar sonucunda Amanda'nın gülümseyen fotoğrafının altına şu basit mesajı yem olarak yazmakta karar kılmışlardı: *Bize katılmanız dileğiyle. Herkesi bekliyoruz.*